

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ELLE COSIMANO

Η ΦΙΝΛΕΪ ΝΤΟΝΟΒΑΝ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ

Το τρίτο ξεκαρδιστικό και γεμάτο αγωνία
βιβλίο με την ακαταμάχητη

ΦΙΝΛΕΪ!

*μυθιστόρημα
μυστηρίου*

Μετάφραση: Νοέλα Ελιασά

 **ΜΙΝΩΑΣ**
ΕΚΔΟΣΕΙΣ



ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο άντρας ακουγόταν από την άλλη πλευρά της πόρτας. Η φωνή του είχε ραγίσει. «Θα πάω φυλακή γι' αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Δεν θα πας φυλακή» τον διαβεβαίωσα από το κενό της πόρτας. Ένα μικρό, γνώριμο χαχανητό ακούστηκε και ο άντρας έβγαλε κάτι που έμοιαζε με λυγμό. «Πώς σε λένε;» τον ρώτησα, προσπαθώντας να τον κάνω να ξεχαστεί όσο ψαχούλεα στη βρεφική τσάντα μου.

«Γιατί ρωτάς; Θα με καταγγείλεις στην αστυνομία;»

«Δεν θα σε καταγγείλω. Εμπιστεύσου με».

«Να σε εμπιστευτώ!»

«Πιστεύεις αλήθεια ότι θέλω αυτό να καταλήξει έτσι;»
Περίμενα να απαντήσει ακούγοντας τη βαριά ανάσα του.

«Μο...» είπε διστακτικά. Ακόμα ένα χαχανητό ακούστηκε πίσω από την πόρτα και ο άντρας φώναξε: «Μο! Μο με λένε! Θεέ μου, κάνε κάτι, σε παρακαλώ!»

«Μο, θέλω να ηρεμήσεις. Κάνε ακριβώς αυτό που θα σου πω».

Η φωνή του δυνάμωσε. «Το έχεις ξανακάνει;»

«Ναι» τον διαβεβαίωσα «έχω αντιμετωπίσει τέτοιες περιπτώσεις». Απλώς ποτέ στις αντρικές τουαλέτες ενός πολυκαταστήματος. «Άκου προσεκτικά, Μο. Θα σκύψω πολύ αργά και θα βάλω το χέρι μου μέσα στην τουαλέτα. Ό,τι κι αν γίνει, μην κουνηθείς».

Ο Μο άρχισε να παίρνει γρήγορες ανάσες. «Περίμενε, τι είπες ότι θα κάνεις; Δεν μου φαίνεται καλή ιδέα. Σίγουρα θα υπάρχει άλλος τρόπος—»

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, Μο. Θα με αφήσεις να σε βοηθήσω ή να πάω να φέρω κάποιον να ξεκλειδώσει την πόρτα;»

«Όχι, όχι!» ικέτηψε. «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις. Αλλά γρήγορα, σε παρακαλώ!»

Χαμήλωσα στο πάτωμα και ακούμπησα τις παλάμες μου στα βρόμικα πλακάκια μορφάζοντας από αηδία. Έσκυψα και είδα κάτω από την πόρτα τα πόδια του Μο, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι τα φρικτά πράγματα που μπορεί να έκρυβε η γλίτσα στους αρμούς.

Το παντελόνι του ήταν κατεβασμένο στους αστραγάλους του κι ένα ζευγάρι κάλτσες με ρόμβους έφτανε μέχρι τις γάμπες του. Τα σπορτέξ του γιου μου, με τον Buzz Lightyear και τα φωτάκια στις φτέρνες αναβόσβηναν μισό μέτρο μπροστά του.

«Ζακ» παρακάλεσα τον γιο μου, που έλεγε τα δικά του και κοιτούσε χαμογελαστός τον άντρα. «Έλα έξω αυτή τη στιγμή».

Τριάντα δευτερόλεπτα. Τόσο χρειάστηκε για να κάνω την ανάγκη μου, όταν ο δίχρονος γιος μου πέρασε κάτω από την

πόρτα, βγήκε από τις γυναικείες τουαλέτες και μπήκε στις αντρικές, ακολουθώντας μάλλον κάποιον ανυποψίαστο νεαρό που δεν είχε μεγαλώσει ποτέ παιδιά ή κατοικίδια και δεν είχε την προνοητικότητα να τον σταματήσει.

Ο Ζακ άρχισε να γελάει μόλις είδε το χέρι μου να ψηλαφίζει τα πλακάκια κάτω από την πόρτα. Το φαρδύ μπατζάκι της ολόσωμης φόρμας του γλίστρησε από τα δάχτυλά μου, όταν έκανε ένα βήμα πιο μέσα στην τουαλέτα.

«Με πλησιάζει!» τσίριξε ο Μο, κλείνοντας σφιχτά τα γόνατά του. «Όχι, όχι! Μείνε μακριά μου!»

«Δεν έχεις και πολύ μεγάλη εμπειρία με παιδιά, ε;»

«Όχι! Γιατί ρωτάς;»

«Επιβεβαιώνω απλώς ένα προαίσθημα». Σφήνωσα τον ώμο μου κάτω από την πόρτα και τέντωσα το χέρι μου. Ο Μο είχε προσπεράσει δύο άδειες τουαλέτες και είχε διαλέξει τη μεγαλύτερη, με αποτέλεσμα η λεκάνη –και τώρα το παιδί μου– να βρίσκονται πολύ μακριά από την πόρτα. «Δεν τον φτάνω. Είναι στην άλλη γωνία».

«Είπες ότι ήξερες τι να κάνεις!»

«Το δουλεύω. Μη σε πιάνει πανικός».

«Μη με πιάνει πανικός; Έχεις ιδέα τι παθαίνουν οι άντρες όταν τους πιάνουν σε τουαλέτες με μικρά παιδιά και κατεβασμένα παντελόνια; Εγώ έκανα απλώς την ανάγκη μου!»

Ξαφνικά άκουσα τα χαχανητά του Ζακ να σταματούν ανησυχητικά απότομα. Άρχισα να ψάχνω μανιωδώς στη βρεφική τσάντα. Πού στο καλό ήταν τα καταραμένα Cheerios όταν τα χρειαζόσουν;

«Κάτι δεν πάει καλά» ψιθύρισε ο Μο μαγκωμένα. «Το παιδί είναι εντελώς ακίνητο. Νομίζω πως κάτι κάνει».

Ζάρωσα τη μύτη μου. Ο Ζακ σίγουρα έκανε κάτι.

«Μουγκρίζει κι έχει γίνει κατακόκκινος. Νομίζω πως είναι δαιμονισμένος».

«Δεν είναι δαιμονισμένος. Κάνει απλώς την ανάγκη του!»

«Τι κάνει;! Αυτό ήταν! Βγαίνω—»

«Όχι! Ό,τι κι αν κάνεις, *μη* σηκωθείς!» Έχωσα το χέρι μου στην τσάντα μέχρι τον αγκώνα. Δεν προλάβαινα με τίποτα να τρέξω στον διάδρομο με τα δημητριακά. Ο φουκαράς μάλλον θα πάθαινε ανακοπή και θα έπεφτε ξερός προτού προλάβω να γυρίσω και το τελευταίο που ήθελα ήταν να ασχοληθώ με ένα ακόμα πτώμα. Ειδικά με κατεβασμένα παντελόνια.

Καινούρια χρονιά, καινούριος εαυτός. Δεν ήμουν ούτε εγκληματίας ούτε δολοφόνος, όχι από επιλογή τουλάχιστον. Ο Χάρις Μίκλερ, ο γλοιώδης λογιστής που είχε καταλήξει νεκρός στο πίσω μέρος του βαν μου πριν από τρεις μήνες, δεν δολοφονήθηκε από μένα, παρότι η γυναίκα του, η Πατρίσια, είχε επιμείνει να με πληρώσει για να τον σκοτώσω. Ωστόσο, όσες φορές κι αν εξήγησα στην κυρία Μίκλερ ότι δεν ήμουν πληρωμένη δολοφόνος, παρόμοιες επαγγελματικές προσφορές συνέχισαν να πέφτουν βροχή. Οι αποφάσεις της Πρωτοχρονιάς που πήρα δύο εβδομάδες πριν περιλάμβαναν τρία πολύ σημαντικά πράγματα: τέρμα το πρόχειρο φαγητό, τέρμα οι άντρες και τέρμα τα πτώματα στο βανάκι μου. Όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά.

Ο Ζακ ολοκλήρωσε τη δουλειά του με ένα χαρούμενο τσίριγμα και χτύπησε παλαμάκια ενθουσιασμένος με το κατόρθωμά του. Και τότε άρχισε να πλησιάζει τον Μο σαν μεθύστακας με το χέρι απλωμένο μπροστά.

«Δεν καταλαβαίνω!» ούρλιαξε ο Μο. «Τι θέλει από μένα;!»

Άδειασα τη βρεφική τσάντα στο πάτωμα. Η αδερφή μου, που θα προτιμούσε να καθαρίσει τη σκηνή εγκλήματος παρά να σκουπίσει τον πισινό του ανιψιού της, προσπαθούσε τις τελευταίες εβδομάδες να τον εκπαιδεύσει να κάνει την ανάγκη του στην τουαλέτα, όσες φορές κι αν της έλεγα ότι δεν ήταν έτοιμος. Παρόλο που το δίχρονο βλαστάρι μου είχε καταλάβει πλέον τι έπρεπε να κάνει στο μπάνιο, η εκπαιδευτική μέθοδος της Τζόρτζια είχε καταφέρει απλώς να του ανοίξει την όρεξη για δωροδοκίες. «Θέλει ανταμοιβή».

«Ανταμοιβή;! Γιατί να περιμένει ανταμοιβή γι' αυτό;»

Άρπαξα ένα πλαστικό σακουλάκι Cheerios και το κούνησα κάτω από την πόρτα. Ο Ζακ γύρισε προς τον ήχο και άρχισε να ακολουθεί το σακουλάκι, απλώνοντας τα στρουμπουλά χεράκια του, όσο εγώ το τραβούσα προς το μέρος μου. Μόλις πλησίασε αρκετά, πέρασα το χέρι μου γύρω από τη μέση του και τον τράβηξα κάτω από την πόρτα.

Τα χέρια του Μο έπεσαν σαν άψυχα. Έβαλα τον Ζακ να καθίσει στο πάτωμα δίπλα μου και σκούπισα το μέτωπό μου, όσο εκείνος προσπαθούσε να ανοίξει το σακουλάκι.

«Εντάξει, Μο. Μπορείς να βγεις τώρα». Μάζεψα τις κρέμες συγκάματος, τα μωρομάντιλα και τα διάφορα εξαρτήματα επιβίωσης μαμάδων μέσα στην τσάντα μου. Έριξα μια ματιά κάτω από την πόρτα και είδα ότι ο Μο δεν είχε κουνηθεί. «Μο;» Κοκάλωσα προσπαθώντας να ακούσω κάποιο σημάδι ζωής. «Μο; Είσαι καλά;» Σε παρακαλώ, θεούλη μου, ας είναι καλά.

«Καθόλου καλά δεν είμαι».

Άφησα την ανάσα που κρατούσα. «Θες να φωνάξω βοήθεια;»

«Θα προτιμούσα απλώς να φύγεις» απάντησε «και να πάρεις μαζί σου αυτόν τον διάβολο».

«Εντάξει». Τράβηξα προσεκτικά το σακουλάκι από τα χέρια του Ζακ και τον πήρα αγκαλιά. Κρατώντας τον πάνω από τον νιπτήρα, έπλυνα τα χέρια μας δύο φορές, σχολαστικά και με μπόλικο σαπούνι, πριν του δώσω πάλι το σακουλάκι.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Μο» φώναξα.

Ένα στωικό μούγκρισμα ακούστηκε από την τουαλέτα. Παρηγορήθηκα με το γεγονός ότι τουλάχιστον ο Μο δεν τα είχε κακαρώσει. Ήταν λίγο μετά τις δώδεκα το μεσημέρι, δώδεκα μέρες μετά την Πρωτοχρονιά και δεν είχα αθετήσει καμία από τις τρεις αποφάσεις μου – όχι ακόμη τουλάχιστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ύστερα από μια γρήγορη αλλαγή πάνας και μερικά ακόμα πλυσίματα χεριών, έβαλα τον Ζακ σε ένα καρότσι, του έδωσα το ξεφτισμένο κουβερτάκι του και το κυπελλάκι του γεμάτο χυμό κι άρχισα να ψάχνω τη Βέρο στους διαδρόμους του πολυκαταστήματος. Βρήκα την νταντά των παιδιών μου στο τμήμα των γυναικείων ρούχων να ελέγχει εξονυχιστικά ένα φλις φούτερ που δεν ταίριαζε καθόλου με τη μοντέρνα, εθισμένη στα σινιέ ρούχα φασιονίστα που είχα γνωρίσει και αγαπήσει. Τσούλησα το καρότσι μου πίσω της και τη χτύπησα με το δάχτυλο στον ώμο. Τινάχτηκε σχεδόν μέχρι το ταβάνι!

«Τι κάνεις;» ρώτησα, βλέποντάς τη να ρίχνει το φούτερ στο καρότσι της. Ανέβασε τα πελώρια γυαλιά ηλίου πιο ψηλά στη μύτη της. Ίσα που φαίνονταν κάτω από το καπελάκι του μπέιζμπολ που φορούσε από την ώρα που φύγαμε από το σπίτι. «Έχεις ένα σωρό μαύρα φούτερ». Έδειξα την επώνυμη μάρκα σε αυτό που φορούσε εκείνη τη στιγμή. Έμοιαζε με διαρρήκτη που φορούσε κολάν για γιόγκα.

«Τα φούτερ δεν είναι ποτέ αρκετά». Έριχνε κλεφτές ματιές γύρω της και κοιτούσε λοξά έναν ύποπτο τύπο με λαδωμένα μαλλιά που μονολογούσε, ψαχουλεύοντας ένα ράφι με ενισχυμένα σουτιέν. Φαινόταν να ερεθίζεται με αυτή τη διαδικασία, πράγμα που μου προκάλεσε αηδία. Η Βέρο στραβομουτσούνιασε μόλις τον είδε να ζουλάει τα μαξιλαράκια ενός σουτιέν μεγέθους D. «Σε πόση ώρα θα είναι έτοιμο το βανάκι;»

Κοίταξα το κινητό μου. «Σε τριάντα λεπτά περίπου. Κι έχουμε ακόμα μία ώρα μέχρι να πάρουμε την Ντίλια από τον παιδικό σταθμό».

«Πάμε στο τμήμα με τα αξεσουάρ. Αυτός ο τύπος με φρικάρει και θα ήθελα άλλο ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου».

«Αν φοβόσουν τόσο πολύ μη σε δει ο κόσμος, θα μπορούσαμε να είχαμε πάει το βανάκι μου στο συνεργείο του ξαδέρφου σου αντί να το φέρουμε εδώ. Ο Ραμόν μάλλον θα άλλαζε τζάμπα τα λάδια».

Η Βέρο κούνησε ζωηρά το κεφάλι της. «Με τίποτα. Είμαστε πιο ασφαλείς εδώ». Η τελευταία καταγεγραμμένη διεύθυνσή της ήταν το διαμέρισμα του ξαδέρφου της, η οποία, σύμφωνα με τη Βέρο, ήταν επικίνδυνα κοντά στο συνεργείο του.

«Δεν καταλαβαίνω, Βέρο, όλη αυτή την παράνοια. Παρατάς το πανεπιστήμιο και φεύγεις από την πολιτεία, επειδή χρωστάς χρήματα σε δυο συμφοιτήτριές σου στο Μέριλαντ, και τη στιγμή που οι γονείς τους σε ψάχνουν στο σπίτι του ξαδέρφου σου, πας στο Ατλάντικ Σίτι και δανείζεσαι λεφτά από τοκογλύφο; Δεν θα ήταν πιο εύκολο να γυρνούσες απλώς στο Μέριλαντ και να τους έλεγες την

αλήθεια, ότι, εφόσον δεν πήρες τα λεφτά τους, δεν μπορείς και να τα επιστρέψεις;»

«Τους το είπα έναν χρόνο πριν και δεν με πίστεψαν».

«Δεν αξίζει τον κόπο. Σκοπεύεις να μεταμφιέξεις και να κλείνεις στο σπίτι για πάντα;»

«Αν δυο συμφοιτήτριες κατάφεραν να με βρουν στο σπίτι του ξαδέρφου μου, επειδή νομίζουν ότι έκλεψα χρήματα από το χαζοταμείο της αδελφότητας, πόσο λες να πάρει σε έναν επαγγελματία τοκογλύφο να μάθει ότι έχασα τις διακόσιες χιλιάδες του προσπαθώντας να ξεπληρώσω εκείνες;»

«Δεν γίνεται να κρύβεσαι για πάντα. Το εαρινό εξάμηνο στο κολέγιο ξεκινάει σε δύο βδομάδες».

«Δεν έχει σημασία, διότι δεν θα πάω».

Σταμάτησα απότομα το καρότσι. Ο Ζακ έπιασε τη λαβή χαχανίζοντας και χύνοντας χυμό στη φόρμα του. Τον σκούπισα με το κουβερτάκι του. «Βέρο, σου μένουν μόνο μερικά μαθήματα για να πάρεις το πτυχίο λογιστή!»

«Και είμαι αρκετά έξυπνη για να ξέρω ότι, όσο περισσότερο βγαίνω από το σπίτι, τόσο αυξάνονται στατιστικά οι πιθανότητες να με βρουν. Είναι θέμα κάρμα».

«Το κάρμα δεν έχει καμία σχέση. Το ότι έκανες μερικά λάθη δεν σημαίνει ότι σου αξίζει να είσαι δυστυχισμένη. Κοίτα». Πήγε να προχωρήσει στον διάδρομο, αλλά την άρπαξα από την κουκούλα. Όταν σταμάτησε το καρότσι της, την έπιασα από τους ώμους και την έκανα να με κοιτάξει. «Ας εστιάσουμε σε ένα πρόβλημα τη φορά. Ο Στίβεν γυρίζει από τη Φιλαδέλφεια αύριο. Συμφωνήσαμε ότι είναι ασφαλές να επιστρέψει». Ο πρώην άντρας μου κρυβόταν στο σπίτι της αδερφής του ύστερα από τις απόπειρες δο-

λοφονίας που είχαν γίνει εναντίον του. (Μη ρωτάτε. Είναι μεγάλη ιστορία.) «Δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι θέλουν ακόμη να τον σκοτώσουν—»

«Επειδή το σύμπαν προφανώς με τιμωρεί» είπε, λες κι αυτό επιβεβαιώνει τα επιχειρήματά της.

Στριφογύρισα τα μάτια μου και συνέχισα. «Ο Στίβεν έχει πολύ καιρό να δει την Ντίλια και τον Ζακ. Θα τρελαθεί από τη χαρά του αν του ζητήσω να πάρει τα παιδιά για λίγες μέρες. Μπορούμε τότε να πάμε στο Ατλάντικ Σίτι και να διαπραγματευτούμε μια συμφωνία με αυτόν τον τοκογλύφο».

«Οι τοκογλύφοι δεν διαπραγματεύονται, Φιν. Σπάνε γόνата και κόβουν δάχτυλα».

«Επιχειρηματίας είναι. Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να τα βρούμε».

«Όπως μπόρεσες να τα βρεις με τον Φέλικς Ζιρόφ;» Της έκλεισα το στόμα, λες και μόνο το όνομα Φέλικς θα μπορούσε να εμφανίσει ως διά μαγείας το αφεντικό της ρωσικής μαφίας στο τμήμα γυναικείων ρούχων ενός πολυκαταστήματος Walmart. Κοίταξα τους διαδρόμους για να βεβαιωθώ ότι δεν μας είχε ακούσει κανείς· ο τύπος στο τμήμα εσωρούχων πίσω μας ήταν πολύ απασχολημένος με το να μυρίζει τα σλιπάκια στο καλάθι. «Ο Φέλικς είναι επιχειρηματίας» επέμεινε η Βέρο «αλλά δεν σε βλέπω να μπουκάρεις στο γραφείο του για να τα βρείτε».

«Ο Φέλικς δεν έχει γραφείο» της θύμισα χαμηλόφωνα. «Κελί έχει. Και δεν είναι επιχειρηματίας, είναι ένας νάρκισσος ψυχοπαθής με έναν στρατό εκτελεστών που σφάζουν κόσμο. Εννοείται πως δεν μπορούμε να τα βρούμε».

«Και απαιτεί να παραμείνεις στην πόλη και να κάνεις μια δουλειά. Αν δεν θες λοιπόν οι μπράβοι του να μας ακολουθήσουν στο Νιου Τζέρσι και να πετάξουν το πτώμα μας σε κανένα χαντάκι, λέω να μείνουμε κοντά στο σπίτι και να αρχίσουμε να ψάχνουμε τον *ΆσπροςΣίφουνας*». *ΆσπροςΣίφουνας* ήταν το διαδικτυακό όνομα ενός μυστηριώδους πληρωμένου δολοφόνου που αναλάμβανε δουλειές μέσα από μια ιστοσελίδα του Φέλικς Ζιρόφ, ένα δημοφιλές γυναικείο φόρουμ που λειτουργούσε σαν βιτρίνα της ρωσικής μαφίας. Όταν έμαθα ότι ο επόμενος στόχος του ήταν ο πρώην άντρας μου, εξανάγκασα τον Φέλικς να κατεβάσει ολόκληρη την ιστοσελίδα. Ο *ΆσπροςΣίφουνας* κατέληξε να εκβιάσει τη μαφία για να αποζημιωθεί για τις δουλειές που έχασε και ο Φέλικς θεωρούσε εμένα υπεύθυνη γι' αυτό.

«Αν καταφέρουμε να μάθουμε ποιος είναι ο *ΆσπροςΣίφουνας*, ίσως ο πλούσιος Ρώσος φίλος σου πειστεί να μας δώσει κάποια ανταμοιβή».

«Ο Φέλικς δεν είναι φίλος μου» ψιθύρισα. «Προσπάθησε να μας σκοτώσει και τις δύο, σε περίπτωση που το ξέχασες».

«Αυτό ήταν πριν τον εκβιάσει ο *ΆσπροςΣίφουνας*». Κούνησε ένα δάχτυλο στον αέρα. «Αυτό το ο *εχθρός του εχθρού μου* που λένε, κάνει εσένα και τον Φέλικς φιλαράκια. Και το φιλαράκι σου, ως αφεντικό της μαφίας, έχει πιροσκι που ξεχειλίζουν ρούβλια».

«Πρώτον, δεν θέλω να σκέφτομαι τα πιροσκι του Φέλικς. Και δεύτερον, ο Φέλικς δεν θέλει απλώς να βρω τον *ΆσπροςΣίφουνας*, θέλει να τον σκοτώσω». Είχα δει τον *ΆσπροςΣίφουνας* μόνο μία φορά. Ήταν νύχτα όταν βγή-

κε με ένα όπλο στο χέρι από ένα σεντάν που έμοιαζε με μπατσικό. Δεν μπόρεσα να τον παρατηρήσω καλύτερα, γιατί άρχισε να με πυροβολεί. Ακόμα κι αν καταφέρναμε να μάθουμε ποιος ήταν ο *ΆσπροςΣίφουνας*, ο Φέλικς δεν θα μας πλήρωνε. Του χρωστούσα ήδη ένα πανάκριβο σπορ αυτοκίνητο. Η Aston Martin που είχα «δανειστεί» από μια αντιπροσωπεία ήταν τώρα σουρωτήρι από σφαίρες και γραμμένη στο δικό μου όνομα. Ένα λάθος με τον Φέλικς, και το αντίγραφο της αγοράς θα πήγαινε στην αστυνομία.

Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω σε ποιον ντετέκτιβ θα έδινε πρώτα την πληροφορία ο Φέλικς. Έδειχνε ανησυχητική περιέργεια για τη σχέση μου με τον Νικόλας Άντονι. Για να λέμε την αλήθεια, την ίδια περιέργεια είχα κι εγώ. Όμως, όσο γοητευτικός κι αν ήταν ο Νικ (ή όσο υπέροχα κι αν μοσχοβολούσε), είχα πολλούς σκελετούς στην ντουλάπα μου (ή, πιο σωστά, στο πλυντήριό μου, το βανάκι μου και το πορτμπαγκάζ της Βέρο), για να ρισκάρω να αφήσω τον ντετέκτιβ να με πλησιάσει περισσότερο απ' όσο είχε ήδη κάνει.

«Αν ο Φέλικς θέλει τον *ΆσπροςΣίφουνας* νεκρό, θα πρέπει να τον σκοτώσει ο ίδιος» είπα με φωνή σταθερή. Η ψυχρή δολοφονία ενός ανθρώπου ήταν μια γραμμή που δεν σκόπευα να περάσω.

Η Βέρο φόρεσε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά ηλίου και κούνησε το κεφάλι της μπροστά στον καθρέφτη. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι προκαλείς τη ρωσική μαφία».

«Δεν τους προκαλώ. Πατάω πόδι. Η δίκη του Φέλικς είναι σε λιγότερο από έναν μήνα. Θα καταδικαστεί για

φόνο, θα πάει φυλακή κι όλος αυτός ο εφιάλτης θα τελειώσει».

«Αν ο Φέλικς πάει φυλακή, δεν θα έχει τίποτα να χάσει. Θα είσαι τυχερή αν δεν σε καρφώσει στον Νικ μόνο και μόνο για να σε πικάρει. Πήρε πάλι, παρεμπιπτόντως».

«Ποιος».

«Ο ντετέκτιβ Κούκλος».

Άρχισα να κοιτάζω ένα ράφι με κασκόλ, παριστάνοντας την αδιάφορη. «Τι του είπες;»

«Ότι ήσουν στον κήπο κι έθαβες ένα πτώμα – άουτς!» Χασκογέλασε, τρίβοντας το σημείο που έφαγε αγκωνιά. «Δεν γίνεται να τον αποφεύγεις για πάντα, Φιν. Αφήνει διαρκώς μηνύματα στο κινητό σου και δεν τον έχεις πάρει πίσω ούτε μία φορά. Δεν του έχεις μιλήσει από τότε που ήρθε στο σπίτι της μαμάς σου».

Χτύπησα το κούτελό μου με την παλάμη μου. «Θα πρέπει να μιλάς για το δείπνο στο οποίο ο Νικ ήρθε με πατερίτσες, επειδή τον είχαν πυροβολήσει οι μπράβοι του Φέλικς, οι οποίοι –παρεμπιπτόντως– είχαν έρθει να σκοτώσουν εμάς τις δύο. Ναι» είπα ειρωνικά «πολύ ωραία αρχή για μια υγιή και ειλικρινή σχέση».

«Ξεχνάς το σημείο που ο Νικ σου έκανε τα γλυκά μάτια πάνω από την πιατέλα με το χοιρομέρι, όσο σε ευχαριστούσε που του έσωσες τη ζωή. Παραδέξου το, Φιν, είναι τρελός για σένα. Κι έχετε τρομερή χημεία».

Δεν είχε άδικο, αλλά καμία τρομερή χημεία δεν θα άλλαζε το γεγονός ότι είχα κάνει μερικά φρικτά πράγματα που δεν έπρεπε να μάθει ποτέ ο Νικ. Παρ' όλα αυτά, το στομάχι μου φτερούγιζε κάθε φορά που άκουγα τη φωνή

του στον τηλεφωνητή μου. Ή όταν θυμόμουν τη βραχνάδα του στο αυτί μου την τελευταία φορά που μιλήσαμε κάτω από το γκι στο σπίτι των γονιών μου. «Τι άλλο είπε;»

«Ότι σου χρωστάει ακόμα ένα επιδόρπιο. Είμαι σίγουρη πως αυτό σημαίνει ότι θέλει να σε γδύσει». Τύλιξε ένα κασκόλ γύρω από το κεφάλι της αφήνοντας να φαίνονται μόνο τα μαύρα γυαλιά ηλίου και κούνησε τα φρύδια της με νόημα. «Του έσωσες τη ζωή, Φιν».

«Όχι περισσότερο απ' όσο έσωσε εκείνος τη δική μας».

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορείς να απολαύσεις αυτό που προσφέρει». Σήκωσε ψηλά τα χέρια της στο υστερικό γέλιο μου. «Απλώς σου υπενθυμίζω πως θα συνεχίσει να παίρνει μέχρι να απαντήσεις».

Το κινητό μου άρχισε να ακούγεται από τον πάτο της βρεφικής τσάντας. Γυρίσαμε και οι δύο προς τα εκεί.

Η Βέρο χαμήλωσε τα γυαλιά στη μύτη της. «Απίστευτο. Νομίζω πως μόλις υλοποίησες το επιδόρπιο».

Έκανα ένα βήμα πίσω. «Είμαι σε δίαιτα».

«Αυτή η απόφαση της Πρωτοχρονιάς είναι μεγάλη σαχλαμάρα». Άρπαξε το κινητό μου από την τσάντα προτού προλάβω να τη σταματήσω. «Ζούμε στην εποχή της αποδοχής του σεξ, της εικόνας του σώματος και του ΜεΤοο. Στον κόσμο της Lizzo,* Φιν, όλοι μας. Μην αφήσεις κανέναν να σου πει ότι δεν δικαιούσαι επιδόρπιο». Κατσούφια-

* Η Lizzo είναι Αμερικανίδα τραγουδίστρια και τραγουδοποιός, η οποία έγινε υπέρμαχος της θετικής στάσης απέναντι στο σώμα μας και της αποδοχής του εαυτού μας. (Σ.τ.Ε.)

σε όταν διάβασε το όνομα στην οθόνη. «Η Σίλβια είναι» είπε και μου έδωσε το κινητό.

Για πρώτη φορά ένιωσα ανακούφιση που είδα στην οθόνη το όνομα της ατζέντισσάς μου. «Γεια σου, Σιλ. Είμαι στο Walmart. Μπορώ να σε πάρω αργότερα;»

«Όχι, δεν μπορείς» απάντησε κοφτά. Η προφορά της ήταν πάντα πιο έντονη όταν εκνευριζόταν. Περισσότερο Νιου Τζέρσι παρά Νέα Υόρκη. «Έχουμε κάτι πολύ σημαντικό να συζητήσουμε. Με πήρε η εκδότριά σου. Διάβασε το χειρόγραφό σου». Απομακρύνθηκα λίγο από τη Βέρο που είχε σκύψει από πάνω μου για να ακούσει. «Τι είπες;»

«Δεν σε πληρώνει».

«Τι εννοείς, δεν με πληρώνει;» Κοπάνησα το χέρι της Βέρο που πήγε να αρπάξει το κινητό μου. «Της έδωσα το τελικό χειρόγραφο, Σίλβια. Περιμένω το δεύτερο μισό της προκαταβολής μου».

«Μόνο αν το εγκρίνει. Θέλει μια αλλαγή».

«Τι αλλαγή;»

«Θέλει περισσότερο τον αστυνομικό στην ιστορία».

«Μα έβαλα τον αστυνομικό στην ιστορία. Υπάρχει πολύς αστυνομικός στην ιστορία». Μάλλον υπήρχε πολύ περισσότερος αστυνομικός στην ιστορία μου απ' ό,τι θα έπρεπε.

«Ο αστυνομικός είναι κούκλος, αλλά ρομάντζο δεν υπάρχει και η εκδότριά σου δεν σε πληρώνει για τις πενήντα αποχρώσεις του βαρετού». Απομάκρυνα το κινητό από το αυτί μου καθώς η Σίλβια φώναζε ένα ταξί. Έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου με δύναμη και γάβγισε μια

διεύθυνση. «Είσαι πολύ συγκρατημένη, Φίνλεϊ. Ο αστυνομικός και η ηρωίδα σου χάνουν πολύ χρόνο κοιτάζοντας με λαχτάρα ο ένας τα προσόντα του άλλου. Στο δεύτερο μέρος θα έπρεπε να δοκιμάζουν το προϊόν».

«Η ηρωίδα ακόμη θρηνεί για τον δικηγόρο» διαμαρτυρήθηκα.

«Ο δικηγόρος εξαφανίστηκε στο πρώτο κεφάλαιο. Αυτή η σχέση τελείωσε. Ήρθε η ώρα η ηρωίδα σου να χωρήσει».

«Μπορεί να χρειάζεται λίγο χρόνο για να ξεκαθαρίσει τι θέλει». Τσίμπησα τη ράχη της μύτης μου. Είχαν περάσει σχεδόν τρεις εβδομάδες από τότε που τα χάλασα με τον νεαρό φοιτητή της νομικής/μπάρμαν και, παρόλο που ο χωρισμός μου με τον Τζούλιαν Μπέικερ μου φαινόταν σωστός, ακόμη στεναχωριόμουν όταν το σκεφτόμουν.

«Η ηρωίδα σου ξέρει τι θέλει. Θέλει τον αστυνομικό. Το είπε ξεκάθαρα στη σελίδα σαράντα τρία την ώρα που ήταν ξαπλωμένη μόνη της στο κρεβάτι, κοιτάζοντας το ταβάνι. Αν δεν την αφήσεις να έχει τον αστυνομικό στο δεύτερο μέρος, τουλάχιστον δώσε της κανένα ερωτικό βοήθημα».

Η Βέρο μου χαμογέλασε σαν να μου έλεγε σου το 'πα. Της γύρισα την πλάτη.

«Δεν έχει σημασία τι θέλει η ηρωίδα μου, Σιλ. Είναι εγκληματίας! Δεν μπορεί να πέσει έτσι απλά στο κρεβάτι με έναν αστυνομικό. Κινδυνεύει να την πιάσουν».

«Γι' αυτό ακριβώς μιλάω. Άναψε τα αίματα. Πάρε μερικά ρίσκα! Έχεις το ιδανικό σκηνικό για ένα καταπληκτικό ρομάντζο. Η δολοφόνος σου έχει δραπετεύσει από τη φυλακή. Αποφεύγει τον μοναδικό άντρα που δεν θα έπρεπε να

θέλει, αλλά δεν μπορεί να αρνηθεί τα συναισθήματά της γι' αυτόν. Στο μεταξύ ο αστυνομικός την κυνηγάει, αποφασισμένος να την πιάσει. Μόνο που όσο περισσότερο παίζουν τη γάτα και το ποντίκι, τόσο περισσότερο θέλει να τη ρίξει στο κρεβάτι αντί να τη φέρει ενώπιον της δικαιοσύνης».

«Ω, πολύ καλό αυτό» είπε κάποιος στο βάθος.

«Βλέπεις;» συνέχισε η Σίλβια. «Ακόμα και στον ταξιτζή αρέσει».

«Με έχεις βάλει σε ανοιχτή ακρόαση;!»

«Ναι» απάντησαν ταυτόχρονα η Σίλβια και ο ταξιτζής.

«Ο αστυνομικός και η δολοφόνος πρέπει να ενδώσουν στο πάθος τους» επέμεινε η Σίλβια. «Πρέπει να το κάνουν σε κάποιο επικίνδυνο μέρος—»

«Σε ένα αεροπλάνο» πρότεινε ο ταξιτζής.

«Μμμ» απάντησε η Σίλβια.

«Ενώ πέφτει σε θάλασσα με καρχαρίες;»

«Καλύτερο».

«Εντάξει» είπα απότομα. «Θα ξαναδουλέψω μερικές σκηνές».

«Στο μεταξύ, ξαναγράψε και το τέλος» είπε η Σίλβια.

Έσφριξα ακόμα περισσότερο το κινητό, για να μην το εκσφενδονίσω σε κανέναν τοίχο. «Τι πρόβλημα έχει το τέλος;»

«Η ηρωίδα σου δεν μπορεί να χαθεί στο ηλιοβασίλεμα με τη βοηθό της. Μιλάμε για ρομαντικό μυθιστόρημα, όχι για το *Θέλημα και Λουίζ*».

«Το *Θέλημα και Λουίζ* πήρε Όσκαρ».

«Βούτηξαν χέρι χέρι σε έναν γκρεμό, Φίνλεϊ». Δάγκωσα τη γλώσσα μου ακούγοντας τον αγανακτισμένο αναστεναγμό της. «Η δολοφόνος και ο αστυνομικός ταιριάζουν.

Δώσε στην ηρωίδα σου το ευτυχισμένο τέλος που της αξίζει. Και γρήγορα» πρόσθεσε. «Εγώ, προσωπικά, θα ήθελα να πληρωθώ».

«Κι εγώ» είπαν ταυτόχρονα ο ταξιτζής και η Βέρο.

«Τέλεια. Θα πω στην εκδότριά σου ότι συμφωνείς με τις αλλαγές». Η Σίλβια το έκλεισε πριν προλάβω να απαντήσω.

Έδωσα το κινητό μου στη Βέρο. «Ευχαριστημένη τώρα;»

Κούνησε το κεφάλι της ρίχνοντας το κινητό στη βρεφική τσάντα. «Δεν καταλαβαίνω τον δισταγμό σου με τον αστυνομικό».

«Επειδή κάθε φορά που συναντιούνται ο αστυνομικός και η δολοφόνος, κάποιος πεθαίνει».

«Μόνο επειδή το προκαλείς εσύ».

«Ναι, τρίψ' το μου και στη μούρη». Κοίταξα την ώρα και έστριψα το καρότσι προς την έξοδο του καταστήματος.

«Πόσο δύσκολο είναι να γράψεις ένα ευτυχισμένο τέλος; Φαντάσου απλώς ότι οι χαρακτήρες σου είναι οι Μπάρμπι της Ντίλια. Βγάλ' τους τα ρούχα και βάλ' τους να φιληθούν».

«Δεν είναι τόσο απλό».

«Έχεις απόλυτο δίκιο» υποχώρησε. «Ο αστυνομικός πρέπει να ζητήσει την άδεια της δολοφόνου πρώτα. Μετά, όταν εκείνη συμφωνήσει με νηφαλιότητα, λογική και ενθουσιασμό, μπορούν να πηδηχτούν σαν κουνέλια, ώστε να γράψεις ένα μπεστ σέλερ».

«Καμιά άλλη λαμπρή συμβουλή για την πλοκή;»

Με κοίταξε λοξά σπρώχνοντας το καρότσι της προς το ταμείο. «Αυτή τη φορά προσπάθησε να μη σκοτώσεις κανέναν».

Η ΦΙΝΛΕΪ ΝΤΟΝΟΒΑΝ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ

ΡΟΜΑΝΤΖΟ. ΠΑΝΕΣ. ΚΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΟΥΝ.
ΠΟΙΟΣ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΟΙ ΧΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΜΑΜΑΔΕΣ
ΔΕΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ;

Η Φίνλεϊ Ντόνοβαν έχει πελαγώσει πολλές φορές στο παρελθόν για μερικούς αναπάντεχους λόγους – αλλά κανένας δεν ήταν ποτέ τόσο απειλητικός. Όταν μαζί με τη Βέρο καταστρέφει κατά λάθος ένα πολυτελές αυτοκίνητο που «δανείστηκε» για να σώσει τον πρώην άντρα της, η ρωσική μαφία ξεπληρώνει το χρέος της. Τώρα όμως η Φίνλεϊ τους χρωστάει.

Κάνοντας ακόμη κουμάντο πίσω από τα σίδερα, το αφεντικό της μαφίας, Φέλικς Ζιρόφ, αναθέτει μια δουλειά στη Φίνλεϊ: να βρει έναν πληρωμένο δολοφόνο πολύ γρήγορα. Το πρόβλημα είναι ότι ο δολοφόνος αυτός μπορεί να ανήκει στην αστυνομία!

Ευτυχώς, ο κούκλος αστυνομικός Νικ Άντονι έχει οργανώσει μια αστυνομική ακαδημία για πολίτες, όπου η Φίνλεϊ και η Βέρο δηλώνουν συμμετοχή. Όσο εκπαιδεύονται στα όπλα και κάνουν μαθήματα άμυνας, έχουν τέλεια κάλυψη για να βρουν τον πραγματικό εγκληματία και να ξεφύγουν από τα πλοκάμια της μαφίας...

«Η Φίνλεϊ είναι απλώς απολαυστική! Λατρεύω τα πάντα σε αυτή: το χιούμορ, τα μπλεξίματα, το μυστήριο και πάνω απ' όλα τους χαρακτήρες».

Ali Hazelwood, συγγραφέας

